

- 1 این کیست که از اَدم با لباس سرخ از بُصرَه می‌آید؟ یعنی این که به لباس جلیل خود ملبس است و در کثرت قوَّت خویش می‌خرامد؟ من که به عدالت تکلم می‌کنم و برای نجات، زورآور می‌باشم.
- 2 چرا لباس تو سرخ است و جامه تو مثل کسی که چرخشت را پایمال کند؟
- 3 من چرخشت را تنها پایمال نمودم و احدی از قوم‌ها با من نبود و ایشان را به غضب خود پایمال کردم و به حدّ خشم خویش لگد کوب نمودم و خون ایشان به لباس من پاشیده شده، تمامی جامه خود را آلوده ساختم.
- 4 زیرا که یوم انتقام در دل من بود و سال فدیہ شدگانم رسیده بود.
- 5 و نگریستم و اعانت کننده‌ای نبود و تعجّب نمودم زیرا دستگیری نبود. لهذا بازوی من مرا نجات داد و حدّ خشم من مرا دستگیری نمود.
- 6 و قوم‌ها را به غضب خود پایمال نموده، ایشان را از حدّ خشم خویش مست ساختم. و خون ایشان را بر زمین ریختم.
- 7 احسانهای خداوند و تسبیحات خداوند را ذکر خواهم نمود برحسب هر آنچه خداوند برای ما عمل نموده است و به موجب کثرت احسانی که برای خاندان اسرائیل موافق رحمت‌ها و وفور رأفت خود بجا آورده است.
- 8 زیرا گفته است: ایشان قوم من و پسرانی که خیانت نخواهند کرد می‌باشند؛ پس نجات‌دهنده ایشان شده است.
- 9 او در همه تنگیهای ایشان به تنگ آورده شد و فرشته حضور وی ایشان را نجات داد. در محبّت و حلم خود ایشان را فدیہ داد و در جمیع ایام قدیم، متحمّل ایشان شده، ایشان را برداشت.
- 10 اما ایشان عاصی شده، روح قدّوس او را محزون ساختند، پس برگشته، دشمن ایشان شد و او خود با ایشان جنگ نمود.
- 11 آنگاه ایام قدیم و موسی و قوم خویش را بیاد آورد (و گفت) کجاست آنکه ایشان را با شبان گله خود از دریا برآورد و کجا است آنکه روح قدّوس خود را در میان ایشان نهاد؟
- 12 که بازوی جلیل خود را به دست راست موسی خرامان ساخت و آبها را پیش روی ایشان مُنَشَّق گردانید تا اسم جاودانی برای خویش پیدا کند؟
- 13 آنکه ایشان را در لجه‌ها مثل اسب در بیابان رهبری نمود که لغزش نخورند.
- 14 مثل بهایمی که به وادی فرود می‌روند روح خداوند ایشان را آرامی بخشید، هم چنان قوم خود را رهبری نمودی تا برای خود اسم مجید پیدا نمایی.
- 15 از آسمان بنگر و از مسکن قدّوسیت و جلال خویش نظر افکن. غیرت جبروت تو کجا است؟ جوشش دل و رحمت‌های تو که به من نمودی بازداشته شده است.
- 16 به درستی که تو پدر ما هستی اگر چه ابراهیم ما را نشناسد و اسرائیل ما را بجا نیاورد، اما تو ای یهوه، پدر ما و ولی ما هستی و نام تو از ازل می‌باشد.

17 پس ای خداوند ما را از طریق‌های خود چرا گمراه ساختی و دلهای ما را سخت گردانیدی تا از تو نترسیم. به خاطر
بندگان و اسباط میراث خود رجعت نما.

18 قوم مقدّس تو اندک زمانی آن را متصرّف بودند و دشمنان ما مکان قدس تو را پایمال نمودند.

19 و ما مثل کسانی که تو هرگز بر ایشان حکمرانی نکرده باشی و به نام تو نامیده نشده باشند گردیده‌ایم.